

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 819/2015
15.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Б.Ђ. из Ћ., СО В., кога заступа С.И., адвокат из В., против туженог ЈП Водовод из В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1-381/14 од 12.12.2014. године, у седници одржаној дана 15.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1-381/14 од 12.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1-381/14 од 12.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1-646/2013 од 15.11.2013. године којом је: одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду број 1433 од 17.06.2011. године и обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке које је обвљао пре отказа уговора о раду НК радника у Сектору службе за прчишћавање воде и накнади му трошкове поступка као неоснован.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања као и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је, испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), иако је тужба у овој парници поднета 07.07.2011. године, обзиром да је ранија првостепена пресуда донета у овом спору укинута после 01.02.2012. године, у смислу члана 506. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), у вези члана 23. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), јер је побијана другостепена пресуда донесена после ступања на снагу ових новела и утврдио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна поврада из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП због којих се ревизија може изјавити тужилац у ревизији одређено не указује. Одредбе члана 362. став 1. ЗПП које тужилац у ревизији наводи не односи се на поступање судова већ на поступање туженог што је за оцену основаности ревизије у овом делу без утицаја.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду тужиоцу, будући да су и по оцени ревизијског суда за отказ уговора о раду тужиоцу били испуњени сви законски услови из члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду. Тужилац је правноснажном пресудом Општинског суда у Врању К 308/08 од 08.04.2009. године која је постала правноснажна 24.05.2010. године оглашен кривим због кривичног дела учињеног на раду и у вези са радом због покушаја одузимања седам комада металних цеви туженог и кажњен новчаном казном од 100.000,00 динара (кривично дело крађе у покушају и саизвршилаштву из члана 63. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ) упозорен је на постојање разлога за отказ писаним путем, омогућена му је одбрана, па су наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права неосновани.

Врховни касациони суд је ценио и наводе ревизије о двоструком упозорењу за постојање разлога за отказ па је нашао да је сврха упозорења из члана 180. Закона о раду омогућавање одбране запосленом, због чега се овако понашање туженог не може сматрати да је учињено на штету тужиоца. Разлози ревизије којима се указује на незаконитост решења туженог од 15.12.2010. године, којим је стављено ван снаге прво решење о отказу уговора о раду тужиоца од 07.12.2009. године не доводе у сумњу правилност побијане одлуке будући да тужилац није побијао ни законитост решења о отказу од 07.12.2010. године ни решење од 15.12.2010. године којим је то решење стављено ван снаге, због чега су по оцени Врховног касационог суда та решења остала без дејства на радно правни статус тужиоца, коме је радни однос законито престао тек доношењем решења од 17.06.2011. године, донетом у року из члана 184. став 2. Закона о раду.

Остале наводе ревизије којима се оспорава чињенично стање Врховни касациони суд није испитивао будући да се у смислу члана 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Стога је Врховни касациони суд на основу овлашћења из члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци, а одлучио је и да необразлаже детаљно одлуку којом ревизију одбија као неосновану у смислу члана 414. став 2. ЗПП, јер се у ревизији понављају жалбени разлози, а детаљним образложењем ове пресуде се не би постигло ни ново тумачење права нити би се допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**